

*Понедѣльникъ 27 Априлія.*

Напразно очакувамъ отъ петъ дена на самъ да ми пише Г. Ловепень; Исповѣдувамъ че повѣрвахъ въ усердіето му. Съ опытътъ си, съ практическытъ си знанія и съ многото сношенія що има той можаше да ми бжде полезенъ. Готовъ бѣхъ да го слушамъ въ наставленіята му; но изоставенъ и отъ него, не ми стига умътъ какво да правѣхъ. Азъ го възимахъ за чедовѣкъ който малко работы ся обѣщава но много извършва; а сега страхъ мя е да не съмъ былъ излъганъ. Тѣзи сутринѣ бѣхъ турилъ на умъ да го посѣтихъ подъ извѣтъ да му прѣдамъ ужъ записытъ, които като прѣговорихъ увѣрихъ ся за точностъ-тъ имъ, но казахъ ми че отишелъ на вѣнъ отъ градътъ да ся понаслади на пролѣтнѣтъ пріятностъ, и че не ще бжде тукъ още за два дни, три дни. Много ми домъчнѣ за това, и домъчнѣ ми, не само за това, дѣто вмѣсто пріятелско спомаганіе както си мислехъ, срѣщвахъ немареніе и напущаніе, но и за това защото ся върнахъ съ празны рѣцѣ. Имахъ намѣреніе да му ся при-молихъ да ми даде отпо-напрѣдъ малко едно количество отъ тритѣ или четьрь-тѣ хыляды франга, които ще останѣтъ слѣдъ исплащаніето на вситѣ дългове. Колкото и да живѣхъ като пушнинакъ, слѣдъ завращаніето ми въ Парижъ, незначителното ми количество, което имахъ, изнурихъ го всичко, и до толкозь даже щото, като си по-